

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

8 P-393/2021-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja FEROTEHNA d.o.o. Kukuljanovo, Kukuljanovo 312, OIB: 34452690496, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Kovačević, Koren i partneri d.o.o. Rijeka, Supilova 6/III, protiv tuženika 1. VON RIPP d.o.o. u stečaju, Rijeka, Ružičeva 1, OIB: 19320496774, kojeg zastupa stečajni upravitelj Diego Debeljuh iz Pule, Laginjina 6, 2. Jadranka Spicijarić – Brkić iz Rijeke, Bilogorska 27, OIB: 08108126460 i 3. ZIDAR d.o.o. Rijeka, Janka Polića Kamova 85, OIB: 85272274160, kojeg zastupa punomoćnica Vesna Matoković, odvjetnica u Rijeci, Matije Gupca 12, radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 28. lipnja 2022. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, tužene 2. osobno i punomoćnice tuženika 3., 26. kolovoza 2022. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi iza VON RIPP d.o.o. u stečaju ustupanje novčane tražbine ustupljene od VON RIPP d.o.o. Rijeka, Ružičeva 1, OIB: 19320496774, u korist tužene 2. Jadranke Spicijarić Bilogorska 27, Rijeka, OIB: 08108126460, a prema tuženiku 3. ZIDAR d.o.o., Rijeka, Janka Polić Kamova 85, OIB: 85272274160 kao dužniku, a temeljem Ugovora o cesiji – ustupanju potraživanja od 2. listopada 2020., zaključenog između VON RIPP d.o.o. kao ustupitelja potraživanja, tužene 1. kao primatelja potraživanja i tuženika 2. kao dužnika, potvrđenog od javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva istoga dana, poslovni broj OV-7660/2020.

II. Nalaže se zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Rijeci, provesti brisanje prijenosa prava vlasništva sa tužene 2. Jadranke Spicijarić, Bilogorska 27, Rijeka, OIB: 08108126460, prenesenog radi osiguranja novčane tražbine upisom pod Z-25596/2019 od 20. rujna 2019. na posebnom dijelu nekretnine opisanom kao:

- Rbr. 21. suvlasnički dio: 110/1000 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-21), ulaz "C", kbr.85 na jugozapadnom dijelu zgrade: u prizemlju:

stan br.21, sastavljen od vjetrobrana, ulaznog hola, hodnika, dnevnog boravka, kuhinje, blagovaonice, 5 soba, wc-a i kupaonice, ukupne površine 142,99 m², koji je posebni dio nekretnine povezan s neodređenim omjerom nekretnina upisanih u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci, Zemljišnoknjižni odjel Rijeka i označenih kao k.č.br. 1210/22, k.č.br. 1210/70 i k.č.br. 1210/71, sve upisane u zk. ul. 1652, k.o. Podvežica i upisom istog na VON RIPP društvo s ograničenom

odgovornošću za usluge u nautičkom turizmu i trgovinu u stečaju, Ružićeva kbr. 1, Rijeka, OIB : 19320496774.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

"Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi iza VON RIPP d.o.o. u stečaju izmjena roka dospijeca novčane tražbine ustupljene od VON RIPP d.o.o. Rijeka, Ružićeva 1, OIB: 19320496774, u korist tužene 2. Jadranke Spicijarić Bilogorska 27, Rijeka, OIB: 08108126460, a prema tuženiku 3. ZIDAR d.o.o. Rijeka, Janka Polić Kamova 85, OIB: 85272274160, kao dužniku, temeljem članka 6. Ugovora o cesiji – ustupanju potraživanja od 2. listopada 2020., zaključenog između VON RIPP d.o.o. kao ustupitelja potraživanja, tužene 2. kao primatelja potraživanja i tuženika 3. kao dužnika, potvrđenog od javnog bilježnika Marije Grozdanić-Dekleva istog dana, poslovni broj OV-7660/2020."

IV. Nalaže se tuženicama 1. VON RIPP d.o.o. u stečaju, Rijeka, Ružićeva 1, OIB: 19320496774, 2. Jadranki Spicijarić – Brkić iz Rijeke, Bilogorska 27, OIB: 08108126460 i 3. ZIDAR d.o.o. Rijeka, Janka Polića Kamova 85, OIB: 85272274160, u roku od 15 dana naknaditi tužitelju FEROTEHNA d.o.o. Kukuljanovo, Kukuljanovo 312, OIB: 34452690496, trošak parničnog postupka u visini od 11.075,00 kn (jedanaest tisuća sedamdeset i pet kuna).

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj ovom sudu 3. listopada 2020. tužitelj je naveo da ima prema tuženiku 1. dospjelu, a nepodmirenu tražbinu u iznosu od 1.952.940,25 kuna. Tražbina proizlazi iz prava na povrat iznosa uplaćenih s osnove Ugovora o kupoprodaji hale s odredbom "ključ u ruke" od 29. kolovoza 2020. s Dodatkom I tom Ugovoru od 3. kolovoza 2020. Tražbina je ovršna temeljem ovršne isprave - Sporazuma II o zasnivanju založnog prava radi osiguranja novčane tražbine vjerovnika, sklopljenog između tužitelja i tuženika 1. i potvrđenog od strane javnog bilježnika Vesne Šeškar, dana 3. kolovoza 2020. Radi namirenja navedene tražbine tužitelj je 30. rujna 2020. podnio Financijskoj agenciji zahtjev za izravnu naplatu zadužnice poslovni broj: OV-15699/2019 izdane od javnog bilježnika Velibora Panjkovića i zadužnice poslovni broj: OV-4037/2020 izdane od javnog bilježnika Vesne Šeškar te su računi tuženika 1. istog dana blokirani. Prema navodima tužitelja, tuženik 1. je bio imatelj novčane tražbine prema tuženiku 3. i to temeljem Sporazuma o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini od 4. veljače 2019., solemniziranog kod javnog bilježnika Velibora Panjkovića iz Rijeke, 4. srpnja 2019. pod poslovnim brojem OV-19093/2019 i Dodatka Sporazumu o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini od 2. kolovoza 2019. koji je solemniziran kod javnog bilježnika Velibora Panjkovića iz Rijeke, OV-22243/2019, a sve temeljem Ugovora o zajmu zaključenog 4. srpnja 2019. između tuženika 1. kao zajmodavca i tuženika 3. kao zajmoprimca i Aneksa (dodatka) Ugovora o zajmu od 2. kolovoza 2019. zaključenog između istih stranaka. Prema tom Ugovoru i njegovom Aneksu zajmoprimac (tuženik 3.) duguje tuženiku 1. iznos zajma u visini od 740.000,00 kuna, uvećano za kamatu na iznos od 370.000,00 kuna od 5. srpnja 2019. do 1. siječnja 2020. po stopi ugovorne kamate po tržišnoj kamatnoj stopi između nepovezanih osoba rezidenata te od 1. siječnja 2020. do isplate po zakonskoj zateznoj kamati i na iznos od 370.000,00 kuna od 2. kolovoza 2019. do 1. siječnja 2020. po stopi ugovorne kamate po tržišnoj kamatnoj stopi

između nepovezanih osoba rezidenata te od 1. siječnja 2020. godine do isplate po zakonskoj zateznoj kamati te eventualne troškove. Tražbinu po osnovi povrata zajma tuženik 1. osigurao je sredstvom osiguranja – pravom vlasništva prenesenim radi osiguranja posebnog dijela nekretnine opisanog kao: Rbr. 21. Suvlasnički dio: 110/1000 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-21), Ulaz "C", kbr.85 na jugozapadnom dijelu zgrade: u prizemlju: Stan br.21, sastavljen od vjetrobrana, ulaznog hola, hodnika, dnevnog boravka, kuhinje, blagovaonice, 5 soba, wc-a i kupaonice, ukupne površine 142,99 m², koji je posebni dio nekretnine povezan s neodređenim omjerom nekretnina upisanim u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci, Zemljišnoknjižni odjel Rijeka i označenih kao k.č.br. 1210/22, k.č.br. 1210/70 i k.č.br. 1210/71, sve upisane u zk. ul. 1652, k.o. Podvežica. Prijenos prava vlasništva radi osiguranja u korist tuženika 1. upisan je uz zabilježbu da je prijenos obavljen radi osiguranja, pod Z-25596/2019. dana 20. rujna 2019. Nadalje, tužitelj je ukazao na to da je tuženik 1. dana 2. listopada 2020. sklopio s tuženom 2. i tuženikom 3. Ugovor o cesiji – ustupanju potraživanja, kojim je tuženoj 2. nenaplatno prenio gore navedeno potraživanje prema protivniku osiguranja 3. Tužena 2. je temeljem prethodno navedenog Ugovora o cesiji upisala u zemljišne knjige prijenos na pravu vlasništva radi osiguranja dana 2. listopada 2020., pod poslovnim brojem Z-24779/2020. Tužitelj je naveo da je tužena 2. ujedno i prokurist tuženika 1 te joj je bilo ili joj je moglo biti poznato financijsko stanje tuženika 1., odnosno predstojeća insolventnost, a samim time i činjenica da sklapanjem prethodno navedenog Ugovora (o cesiji) nanosi štetu vjerovnicima tuženika 1. pa tako i tužitelju. Uzimajući u obzir vrijeme zaključenja Ugovora (dva dana nakon blokade računa) nameće se zaključak da je tuženik 1. sklapanjem pobijanog Ugovora nastojao što prije otuđiti svoju imovinu kako bi istu umanjio i izbjegao podmirenje svojih obveza prema tužitelju. Tužitelj je dodatno naveo i da je tuženik 1. Ugovorom o cesiji nenaplatno raspolagao i u korist tuženika 3. i to člankom 6. Ugovora kojim je bez ikakve njegove protučinidbe produljen rok dospijeca tražbina te je samim time odgođeno moguće namirenje tužitelja pljenidbom tražbine od tuženika 1. i umanjen je ukupni iznos kojeg će tuženik 1. (odnosno trenutačno tuženik 2.) primiti temeljem Sporazuma o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini od 4. veljače 2019. i Dodatka Sporazumu o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini od 2. kolovoza 2019., odnosno temeljem Ugovora o zajmu zaključenog 4. srpnja 2019. između protivnika osiguranja 1., kao zajmodavca i tuženika 3. kao zajmoprimca. Naime, produljenjem roka dospijeca je vjerovnik (tužitelj) oštećen za kamate na koje je tuženik 1. (bio) ovlašten za razdoblje od 1. siječnja 2020. do 1. siječnja 2021. što u konkretnom slučaju iznosi 29.515,79 kn. S obzirom na sve navedene okolnosti, tužitelj tužbom pobija pravne radnje tuženika 1. i to ustupanje novčane tražbine u korist protivnice osiguranja 2., a koju je tuženik 1. imao prema tuženiku 3., u iznosu od 740.000,00 HRK uvećano za pripadajuće kamate te zajedno s pripadajućim pravom vlasništva prenesenim radi osiguranja novčane tražbine upisom pod Z-25596/2019 od 20.09.2019 na posebnom dijelu nekretnine opisanom u tužbi, a temeljem Ugovora o cesiji – ustupanju potraživanja od 2. listopada 2020., u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje tužiteljeve tražbine u visini od 1.952.940,25 kuna sa zakonskim zateznim kamatama. Tužitelj tužbom (posebno) pobija i pravnu radnju unutar samog Ugovora o ustupu – cesiji i to izmjenju roka dospijeca novčane tražbine ustupljene od tuženika 1. u korist tužene 2., a prema tuženiku 3. temeljem članka 6. predmetnog Ugovora o cesiji od 2. listopada 2020. godine, također u dijelu u kojem je to potrebno za ispunjenje njegovog potraživanja prema tuženiku 1. u iznosu od 1.952.940,25 kuna sa zakonskim zateznim kamatama. Tužbom je zatražio da

tuženici trpe da on svoju tražbinu prema tuženiku 1. namiri pljenidbom i prijenosom ustupljene novčane tražbine, a tuženik 3. da je posebno dužan trpjeti da tužitelj svoju tražbinu namiri pljenidbom i prijenosom ustupljene tražbine na način da se ta tražbina smatra dospjelom 1. siječnja 2020. Također je predložio i donošenje presude kojom će tuženici trpjeti da on svoju tražbinu prema tuženiku 1. namiri pljenidbom i unovčenjem prava vlasništva prenesenog radi osiguranja novčane tražbine upisom pod Z-25596/2019 od 20. rujna 2019. Tužitelj je podnio tužbu na temelju odredbi čl. 66. i 67. st. 3. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO). Uz tužbu, tužitelj je podnio i prijedlog za osiguranje privremenom mjerom (radi osiguranje njegove novčane tražbine u iznosu od 1.952.940,25 kn) o kojoj je pravomoćno odlučeno u postupku poslovni broj R1-114/20 na način da je privremena mjera prihvaćena.

2. U odgovoru na tužbu tuženik 1. je naveo kako je tužitelj svoju tražbinu osigurao zadužnicama broj OV-1569972019 i OV-4037/2020 u ukupnom iznosu od 2.000.000,00 kn na temelju kojih je blokirao račune tuženika 1. Osim toga, tužitelj je svoju tražbinu osigurao Sporazumom II o zasnivanju založnog prava radi osiguranja novčane tražbine na nekretninama tuženika 1. upisanim u z.k.ul. 69, k.o. Trsat. U odnosu na tuženu 2. ovaj tuženik istaknuo je prigovor promašene pasivne legitimacije. Istaknuo je kako je tužena 2. prokuristica tuženika 1. te je tražbina pobijanim Ugovorom o cesiji prenesena na odvjetnicu Jadranku Spicijarić – Brkić i taj prijenos je izvršen zbog duga prema odvjetnici Jadranki Spicijarić Brkić u iznosu od 740.000,00 kn na temelju računa broj 3/1/1 od 15. srpnja 2020. U odnosu na izmjenu roka dospjeća tražbine prema tuženiku 3. koja je ustupljena tuženoj 2. od tuženika 1. napomenuo je kako to nije stvar tužitelja jer on nije stranka tog pravnog posla. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev.

3. Tužena 2. je osporila tužbeni zahtjev u cijelosti ističući navode istovjetne navodima tuženika 1.

4. U odgovoru na tužbu tuženik 3. je učinio nespornom činjenicu prema kojoj je tuženik 1. imao tražbinu prema njemu na temelju Sporazuma o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini od 4. srpnja 2019. i Dodatka Sporazuma o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini od 2. kolovoza 2019., solemniziran kod javnog bilježnika, a sve temeljem Ugovora o zajmu zaključenog 4. srpnja 2019. između Von Ripp d.o.o. Rijeka, kao zajmodavca i Zidar d.o.o. Rijeka, kao zajmoprimca i Aneksa tom Ugovoru. Tražbina prema tuženiku 3. iznosila 740.000,00 kuna, s kamatama te je bila osigurana zajedno sa sredstvom osiguranja – pravom vlasništva na nekretnini prenesenim radi osiguranja. Također je istaknuo prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na tuženu 2. jer je ona Ugovor o cesiji potpisala kao odvjetnica te nije postupala kao prokuristica tuženika 1. Kako njezina tražbina proizlazi iz računa za odvjetničke usluge u iznosu od 740.000,00 kn br. 3/1/1 s dospjećem plaćanja 15. kolovoza 2020., ona je istodobno s tužiteljem u tom trenutku vjerovnik tuženika 1. Iz navedenog proizlaze neosnovanim navodi tužitelja prema kojima bi sklapanjem pobijanog Ugovora tuženik 1. nastojao što prije otuđiti svoju imovinu da bi istu umanjio i izbjegao podmirenje svojih obveza prema tužitelju. Tuženik 3. je osporio obračun kamata sačinjen od strane tužitelja. Posebno je isticao kako je tražbina tužitelja osigurana zasnivanjem založnog prava na nekretninama tuženika 1. i to na suvlasničkim udjelima broj 16, 17, 18 i 19 na k.č.br. 2298, upisana u z.k.ul. 69, k.o. Trsat Sušak.

Tužitelj nije pokušao naplatiti svoju tražbinu odnosno pokrenuti ovršni postupak prijedlogom za ovrhu na temelju ovršnih isprava. Osim toga, tužitelj kao vjerovnik mora dokazati stvarnu ili vjerojatnu nenaplativost potraživanja odnosno insolventnost dužnika u odnosu na konkretnu tražbinu te da vrijednost imovine nije dovoljna za namirenje njegove tražbine. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

5. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-480/2020-15 od 6. svibnja 2021. utvrđen je prekid postupka u ovoj pravnoj stvari jer je nad tuženikom 1. rješenjem poslovni broj St-86/2021-11 od 29. travnja 2021. otvoren stečajni postupak. Potom je, rješenjem od 4. kolovoza 2021., postupak nastavljen.

6. Podneskom od 26. travnja 2022. tužitelj je sukladno rješenju ovog suda od 12. travnja 2022. uskladio tužbeni zahtjev s odredbom čl. 212. Stečajnog zakona, tražeći pravnu zaštitu kao u izreci presude.

7. U nastavku postupka stranke su ustrajale kod svojih navoda. Rješenjem ovog suda od 28. lipnja 2022. dopuštena je preinaka tužbe sukladno podnesku tužitelja od 26. travnja 2022.

8. Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu te u spis poslovni broj St-86/2021.

9. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. Zakona o parničnom postupka – „Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 148/11, 25/13, 89/14, 70/19; dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

10. Tužitelj je tužbu u ovoj pravnoj stvari podnio na temelju odredbi čl. 66. i 67. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO), odnosno prema pravilima pobijanja dužnikovih pravnih radnji sukladno odredbama ZOO-a i to prije otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom 1. S obzirom na navedeno, pravovremenost tužbe sud je ispitao sukladno pravilima iz ZOO-a. Kako je predmet pobijanja Ugovor o cesiji od 2. listopada 2020., odnosno odredbe iz tog Ugovora, a tužba je podnesena 13. listopada 2020., izvjesno je da se radi o pravovremeno podnesenoj tužbi u smislu odredbe čl. 71. ZOO-a. Uslijed otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom 1. (rješenjem poslovni broj St-86/2021-11 od 29. travnja 2021.), tužitelj više nije mogao zahtijevati pravnu zaštitu pobijajući dužnikove pravne radnje prema odredbama ZOO-a. Navedeno zato jer otvaranjem stečajnog postupka nad tuženikom 1. (tužiteljevim dužnikom), tužitelj više ne može u svoje ime i za svoj račun tražiti pobijanje pravnih radnji, već je on tužbeni zahtjev dužan uskladiti s odredbama Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/15 i 104/17) i zahtijevati pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika i zatražiti da se utvrdi kako su te radnje bez pravnog učinka prema stečajnoj masi. Naime, u slučaju tužiteljevog uspjeha u ovom sporu s tužbenim zahtjevom postavljenim sukladno pravilima ZOO-a samo tužitelju bi bilo omogućeno namiriti se na temelju takve presude. Na taj način bi se pogodovalo tužitelju te bi se time samo njemu omogućilo namirenje njegove tražbine, neovisno o ostalim vjerovnicima koji su prijavili svoje tražbine i čije su tražbine priznate u stečajnom postupku nad tuženikom 1. Takvo postupanje bilo bi protivno cilju vođenja stečajnog postupka prema kojem svim

vjerovnicima treba biti omogućeno razmjerno namirenje njihovih tražbina. Zbog navedenih razloga, tužitelj je podneskom od 26. travnja 2022. uskladio tužbeni zahtjev s odredbom čl. 212. SZ-a te je u suštini, a zbog posljedica otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom 1., promijenio istovjetnost tužbenog zahtjeva (tražeći pravnu zaštitu u korist stečajne mase), čemu se tuženici, sukladno odredbi čl. 191. st. 2. ZPP-a nisu mogli protiviti. Kako su se tuženici 2. i 3., unatoč navedenom, protivili takvoj preinaci tužbe, sud je tu preinaku dopustio sukladno rješenju od 28. lipnja 2022., a primjenom odredbe čl. 191. st. 2. ZPP-a. Ovdje se dodaje da je tužitelj stečajni vjerovnik tuženika 1. (što je sud utvrdio uvidom u spis ovog suda poslovni broj St-86/2021), slijedom čega je ovlašten pobijati pravne radnje stečajnog dužnika u smislu odredbe čl. 212. SZ-a. Dodatno, prema shvaćanju ovog suda, u konkretnom slučaju ne dolazi do primjene odredbe čl. 212. st. 4. SZ-a jer je tužba podnesena prije pokretanja stečajnog postupka nad tuženikom 1. (pobijanje po ZOO-u).

11. Opće pretpostavke pobijanja propisane su odredbom čl. 198. SZ-a pri čemu okolnosti koje čine te opće pretpostavke, moraju biti kumulativno ispunjene da bi pobijanje bilo uspješno (uz postojanje posebnih pretpostavki pobijanja). Prema odredbi čl. 198. SZ-a pobijati se mogu one pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnog postupka koje su proizvele određene učinke i to: 1) one radnje kojima se vjerovnici oštećuju (kojima se remeti ujednačeno namirenje vjerovnika), 2) radnje kojima se pojedinim vjerovnicima pogoduje (kojima se pojedini vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj), 3) propuštanja (zbog kojeg je stečajni dužnik izgubio kakvo pravo ili kojim su propuštanjem protiv njega zasnovani, održani ili osigurani određeni imovinskopravni zahtjevi). Dakle, prije svega je potrebno da se radi o radnji kojom se oštećuju vjerovnici, odnosno kojom se umanjuje mogućnost namirenja njihovih tražbina u stečaju, a pri tom je potrebno da je stečajni postupak otvoren, da je pravna radnja koja je predmet pobijanja poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka i da se krajnji rezultat pobijanja očituje u povećanju mogućnosti namirenja vjerovnika (u njihovoj ukupnosti).

12. U odnosu na (nesporno) sklopljen Ugovor o cesiji od 2. listopada 2020. (stranica 23 do 28 spisa) kojim je tuženik 1. (dužnik) prenio tražbinu u iznosu od 740.000,00 kn (s pripadajućim ugovornim, zateznim kamatama i troškovima postupka) koju je imao prema tuženiku 3., na tuženu 2. i kojim je na tuženu 2. prenio i osiguranje novčane tražbine prijenosom prava vlasništva radi osiguranja na nekretnini tuženika 1. označenoj u izreci presude, napominje se da se radi o radnji koja je poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom 1. te iz rezultata dokaznog postupka proizlazi da se tom pravnom radnjom umanjila mogućnost (skupnog) namirenja vjerovnika u stečajnom postupku nad tuženikom 1. što upućuje na krajnji rezultat pobijanja koji se očituje u povećanju mogućnosti njihovog namirenja. Naime, tražbina tuženika 1. prema tuženiku 3. koja je prenesena ustupom od 2. listopada 2020. na tuženu 2. bila je osigurana fiducijarnim vlasništvom na nekretnini tuženika 3. (stan broj 21, površine 142,99 m², kao poseban dio nekretnine na k.č.br. 1210/22, 1210/10 i 1210/71) iz čega proizlazi da je tuženik 1. mogao svoju tražbinu prema tuženiku 3. namiriti iz vrijednosti te nekretnine. Navedeno je nesporno među strankama, a proizlazi i iz sadržaja Ugovora o cesiji od 2. listopada 2020. te iz izvatka iz zemljišne knjige za predmetnu nekretninu (stranica 11 do 15 spisa). S obzirom na to da je tuženik 1. otuđio svoju tražbinu prema tuženiku 3. na tuženu 2. (sukladno odredbi čl. 80. st. 2. ZOO-a), zajedno s osiguranjem te tražbine na nekretnini tuženika 3., tuženik 1. više nije vjerovnik te tražbine i ne može ju namiriti

od tuženika 3. (niti iz njegove nekretnine), što bi dovelo do povećanja stečajne mase tuženika 1. Otudjenjem osigurane tražbine tuženoj 2., tuženik 1. je umanjio mogućnost namirenja svojih vjerovnika te se krajnji rezultat pobijanja Ugovora o cesiji očituje u povećanju mogućnosti namirenja vjerovnika koji bi se posljedično namirenju tuženika 1. od tuženika 3. (koje bi namirenje bilo izvjesno s obzirom na postojanje fiducijarnog prava vlasništva na toj nekretnini upisanog u korist tuženika 1.) u većoj mjeri mogli namiriti iz stečajne mase. Ovdje se dodatno napominje da je uvidom u spis ovog suda poslovni broj St-86/2021 utvrđeno da su tražbine stečajnih vjerovnika nad tuženikom 1. utvrđene u visini od 7.332.457,12 kn. Prema dokumentaciji u spisu St-86/21 tuženik 1. je vlasnik određenih nekretnina (poslovnih prostora na k.č.br. 2298, zk.ul.69, k.o. Trsat – Sušak, jednog plovila i četiri starija motorna vozila). Od navedene imovine, nekretnine, plovilo i dva vozila su opterećena razlučnim pravima (kako to proizlazi iz tablice stečajnog upravitelja na stranici 552 do 559 spisa St-86/2021) pa je za očekivati da će namirenje stečajnih vjerovnika biti tek neznatno te da bi se posljedično tome, pobijanjem Ugovora o cesiji povećala mogućnost njihovog namirenja. Dakle, prema shvaćanju ovog suda, ovdje su ispunjene opće pretpostavke pobijanja iz čl. 198. SZ-a.

13. Ispunjene su i posebne pretpostavke pobijanja Ugovora o cesiji od 2. listopada 2020. propisane odredbom čl. 202. SZ-a. Naime, odredbom čl. 202. st. 1. SZ-a propisano je da se može pobijati pravna radnja koju je dužnik poduzeo u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru pretpostavlja se ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Smatrat će se da je vjerovnik znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Ovdje se prije svega napominje da je prema rezultatima dokaznog postupka ovaj sud utvrdio da predmetno raspolaganje – Ugovor o cesiji, predstavlja besplatni pravni posao. Navedeno proizlazi iz samog sadržaja tog Ugovora – čl. 1. (prema kojem ustupitelj ustupa nenaplatno primatelju potraživanja tražbinu koja je predmet Ugovora). Pri tom je sud ocijenio neosnovanima navode tužene 2. prema kojima se radi o naplatnom pravnom poslu jer da je isti zaključen radi namirenja tražbine tužene 2. prema tuženiku 1., a koja tražbina da proizlazi iz pruženih odvjetničkih usluga (od strane tužene 2.). Naime, iako je tužena 2. dostavila u spis račun iz kojeg proizlazi da od tuženika 1. potražuje iznos od 740.000,00 kn na ime pružene usluge pravne pomoći (stranica 79 spisa), taj račun, a posljedično tome i tražbinu tužene 2. prema tuženiku 1. sud je ocijenio nevjerodostojnima, a s obzirom na činjenicu da tražbina tužene 2. nije prijavljena u stečajnom postupku nad tuženikom 1. (što je utvrđeno iz spisa ovog suda poslovni broj St-86/21). Ovdje se dodaje da je tužena 2. na okolnosti postojanja tražbine prema tuženiku 1. predlagala saslušanje zastupnika po zakonu tuženika 1. Aleksandera Von Ripp, međutim, takav je dokaz ocijenjen neadekvatnim za utvrđenje činjenice postojanja tražbine prema tuženiku 1. i u tom smislu nepotrebnim sukladno odredbi čl. 220. st. 1. u vezi sa čl. 492. a ZPP-a. Navedeno zato jer isprave u spisu, odnosno njihov izostanak (neprijavljivanje tražbine tužene 2. u stečaju tuženika 1.) upućuju na drugačiji zaključak.

14. Dakle, pored činjenice da se radi o nenaplatnom raspolaganju, isto je nesumnjivo poduzeto u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka (koji je prijedlog podnesen 4. lipnja 2021.), a iz provedenih dokaza proizlazi i da je pobijani Ugovor o cesiji sklopljen s namjerom dužnika (tuženika 1.) da ošteti svoje vjerovnike. Navedena namjera proizlazi iz okolnosti prema kojoj je račun dužnika (tuženika 1.) u vrijeme sklapanja Ugovora o cesiji bio u blokadi (što proizlazi iz Očevidnika svih osnova za plaćanje sa specifikacijom naplate na stranicama 135 do 153 spisa) te iz spisa poslovni broj St-86/21 iz kojeg proizlazi da je tuženik 1. na dan 15. veljače 2021. u očevidniku imao evidentirane neizvršene osnove za plaćanje u neprekinutom razdoblju od 139 dana u ukupnom iznosu od 2.735.523,02 kn (stranica 1 navedenog spisa), dakle, i u vrijeme sklapanja pobijanog Ugovora o cesiji. S obzirom na navedenom, tuženik 1. je morao znati da se pobijanom radnjom oštećuju njegovi ostali vjerovnici. Tužena 2. je znala za namjeru oštećena vjerovnika jer je ona u vrijeme poduzimanja pobijane radnje bila prokurist tuženika 1. (što proizlazi i iz izvatka iz sudskog registra za tuženika 1. - stranica 16 do 19 spisa), dakle, njegova bliska osoba u smislu odredbe čl. 207. st. 2. t. 2. SZ-a. S obzirom na njeno svojstvo bliske osobe, stanje dužnika, a time i njegova namjera oštećenja vjerovnika morala joj je biti poznata, tj. nije joj mogla ostati nepoznata. S obzirom na navedeno, ispunjene su i sve posebne pretpostavke za pobijanje pravne radnje – Ugovora o ustupu od 2. listopada 2020. sukladno odredbi čl. 202. st. 1. SZ-a.

15. U odnosu na prigovore promašene pasivne legitimacije tužene 2., napominje se da činjenica je li tužena 2. označena kao odvjetnik ili bez oznake njezine profesije ne utječe na njezinu stranačku osobnost. Tužena označena kao odvjetnik ili bez te oznake predstavlja istovjetnu (fizičku) osobu (koja je identificirana i osobnim identifikacijskim brojem). Prema tome, prigovor promašene pasive legitimacije ocijenjen je neosnovanim. U odnosu na prigovor tuženika 3. prema kojem je tužiteljeva tražbina u vrijeme sklapanja spornog Ugovora o cesiji bila osigurana založnim pravom na nekretninama tuženika 1. napominje se da taj prigovor sada u parnici u kojoj tužitelj pobija pravnu radnju stečajnog dužnika radi povećanja mogućnosti namirenja vjerovnika nije ni od kakvog utjecaja na odluku iz izreke. Činjenica prema kojoj je tužiteljeva tražbina (bila) osigurana založnim pravom na nekretninama tuženika 1. daje mu (eventualno) položaj razlučnog vjerovnika u stečajnom postupku, ali ne isključuje poboljšanje mogućnosti namirenja (svih) stečajnih vjerovnika u stečajnom postupku nad tuženikom 1. uslijed pobijanja pravne radnje – prijenosa tražbine iz Ugovora od 2. listopada 2020.

16. Konačno, ističe se da sud nije provodio dokaze predložene od strane tuženika uviđajem na licu mjesta radi utvrđivanja vrijednosti hale iz koje proizlazi tražbina tužitelja kao vjerovnika, niti dokaza saslušanjem stranaka koje je predlagao tuženik 3. Navedeno zato jer provođenje tih dokaza nije bilo potrebno u ovom postupku jer su sve relevantne činjenice utvrđene iz isprava u spisu i iz spisa u koji je sud izvršio uvid (St-86/21).

17. Slijedom navedenog, primjenom navedene odredbe te odredbe čl. 212. st. 7. i 10. SZ-a te čl. 201. ZPP-a, a imajući u vidu da su tuženici, kao sudionici pobijanog pravnog posla jedinstveni suparničari te da se ovaj spor prema njima može riješiti samo na jednak način, presuđeno je kao u točkama I. i II. izreke. Ovdje se dodaje da je posljedica poboynosti predmetnog ustupa tražbine brisanje prijenosa prava

vlasništva radi osiguranja novčane tražbine s tužene 2. na tuženika 1. (čl. 212. st. 10. SZ-a), a o čemu je sud, sukladno zahtjevu tužitelja, odlučio točkom II. izreke.

18. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj posebno predlaže pobijanje odredbe o izmjeni roka dospelja u (pobijanom) Ugovoru o cesiji (čl. 6. Ugovora), napominje se da ta ugovorna odredba unutar samog Ugovora o ustupanju potraživanja predstavlja zapravo poseban ugovor između tuženika 1. i tuženika 3. Povećanjem roka dospelja vraćanja iznosa zajma zaista se može smanjiti tražbina po osnovi kamata (jer kamate više ne teku od ranijeg, već od kasnijeg datuma). Posljedično smanjenju tražbine može se smanjiti i stečajna masa tuženika 1. jer on od tuženika 3. (nakon pobijanja ustupa iz Ugovora o cesiji) više ne može zahtijevati kamate od ranijeg datuma (prema Ugovoru o zajmu) već od kasnijeg datuma (prema Ugovoru o ustupu – cesiji), a posljedično tome može doći i do smanjenja mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika u stečaju iza tuženika 1. Sve ove činjenice kao opće pretpostavke pobijanja ostale su nedokazane u odnosu na navedenu posebnu odredbu iz Ugovora o cesiji, tj. ostale su na razini mogućnosti. Navedeno zato jer tužitelj nije dokazao da bi zaista vjerovnici bili oštećeni i tom, posebnom radnjom unutar Ugovora o cesiji (čl. 6.). U tom smislu napominje se da tužitelj nije dostavio u spis niti je predložio provođenje dokaza uvidom u Ugovor o zajmu i njegov Aneks, kao i Sporazum o osiguranju novčane tražbine između tužitelja i tuženika 3. da bi se moglo s izvjesnošću utvrditi kolika je bila ugovorena kamata na zajam koji je dan tuženiku 3., a posljedično tome u kojoj mjeri se ukupna kamata smanjila uslijed produljenja roka dospelja tražbine, tj. koliko bi (eventualno) i bi li uslijed te promjene uopće moglo doći do oštećenja vjerovnika. Tužitelj je dostavio obračun kamata (stranica 10 spisa), međutim, navedeni obračun, bez prethodno spomenutih isprava nije dostatan za utvrđenje općih pretpostavki pobijanja tog sporazuma između tuženika 1. i 3. unutar Ugovora o cesiji. Zato je, primjenom odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a, uslijed nedokazivanja pretpostavki pobijanja (i) te pravne radnje, primjenom odredbe čl. 221. a ZP-a presuđeno kao u točki II. izreke.

19. Odluku o troškovima postupka sud je donio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a i čl. 161. st. 3. ZPP-a. Naime, tužitelj je u ovom postupku ostvario pravnu zaštitu pobijanjem spornog Ugovora o cesiji. Pri tom je tužitelj dokazao sve pretpostavke pobijanja sporazuma o prijenosu tražbine i u cijelosti uspio u osnovi tužbenog zahtjeva. Dio tužbenog zahtjeva koji je odbijen kvalitativno nije utjecao na tužiteljev uspjeh u ovom sporu, nije prouzročio dodatne troškove te predstavlja tek neznatni dio tužiteljevog zahtjeva u odnosu na njegov glavni zahtjev i svrhu pobijanja (povećanje mogućnosti namirenja vjerovnika) slijedom čega, prema shvaćanju ovog suda, tužitelj ima pravo na naknadu cjelokupnih troškova postupka (čl. 154. st. 1. ZPP-a). Tužitelju je odmjerjen trošak na ime sastava tužbe u visini od 1.000,00 kn (Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 148/09., 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.; dalje: Tarifa), 1.000,00 kn za sastav prijedloga za osiguranje koji je prihvaćen rješenjem ovog suda poslovni broj R1-114/20 od 23. listopada 2020., po 1.000,00 kn za pristup ročištima od 15. prosinca 2021., 12. travnja 2022. i 28. lipnja 2022. (Tbr. 9. t. 1. Tarife) te iznos od po 500,00 kn za sastav podnesaka od 1. lipnja 2021. i 26. travnja 2022. (Tbr. 8. t. 3. Tarife), a s obzirom na to da se radi o tzv. ostalim podnescima, pripadajući PDV u visini od 1.500,00 kn (Tbr. 42. Tarife) te trošak sudske pristojbe na tužbu s prijedlogom za određivanje privremene mjere u ukupnom iznosu od 645,00 kn (koliko je tužitelj i platio – stranica 59 spisa, a sukladno Tar. br. 1. t. 2. Uredbe o Tarifi

sudskih pristojbi – "Narodne novine" broj 53/19; dalje: Tarifa) u vezi sa čl. 7. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18; dalje: ZSP). Tužitelj ima pravo i na naknadu troškova u iznosu od 2.500,00 kn na ime pristojbe na rješenje o određivanju privremene mjere sukladno Tar. br. 2. Tarife te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 430,00 kn sukladno Tar. br. 2. t. 1. Tarife u vezi sa čl. 7. ZSP-a, odnosno ukupno 11.075,00 kn.

U Rijeci 26. kolovoza 2022.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci u 2 primjerka i po 1 za svaku protivnu stranku, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **eb310-a0b85**

Kontrolni broj: **0a208-0b533-45c7a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.